

Redactare: Mihaela Cosma
Corectură: Ionuț Burcioiu
Tehnoredactare & DTP copertă: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Traducere *În gura lupului. Culisele benzii desenate*: Mihaela Pogonici

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SAPIN, MATHIEU

Ochiul lupului / Mathieu Sapin ; după un roman de Daniel Pennac ; culori de Clémence Sapin ; trad. din lb. franceză de Octavian Soviany. –

Pitești : Paralela 45, 2024

ISBN 978-973-47-4127-4

I. Pennac, Daniel (1944)

II. Sapin, Clémence (il.)

III. Soviany, Octavian (trad.)

741.5

From the novel *L'œil du loup* by Daniel Pennac, 1984, Éditions Nathan
Copyright 2023 by Éditions Nathan, SEJER, Paris – France.
Original edition: *L'œil du loup*

Copyright © Editura Paralela 45, 2024

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

MATHIEU SAPIN

OCHIUL LUPULUI

după un roman de
DANIEL PENNAC

Culori de **CLÉMENCE SAPIN**

Traducere din limba franceză de Octavian Soviany

Editura Paralela 45

1

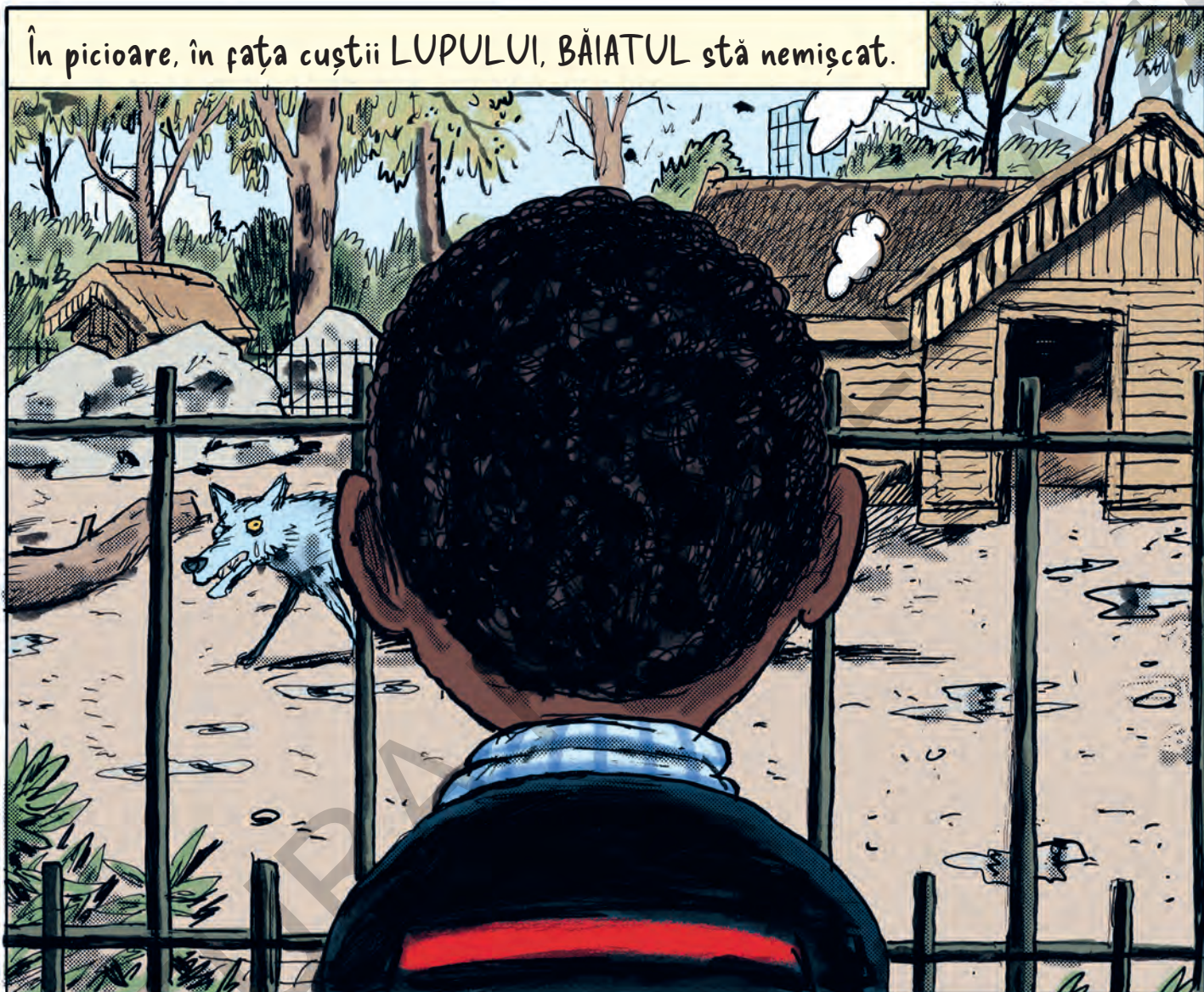

ÎNTÂLNIREA

EDITURA PARALELA 45

În picioare, în fața cuștii LUPULUI, BĂIATUL stă nemișcat.

LUPUL e într-un necontenit du-te-vino. Pășește ba în lung, ba în lat și nu stă în loc niciodată.

ĂSTA MĂ CALCĂ PE NERVI...

De mai bine de două ore, BĂIATUL stă acolo, neclintit ca un copac înghețat, privindu-l pe LUP, care se tot mișcă de colo-colo.

CE-O FI
VRÂND
DE LA MINE?

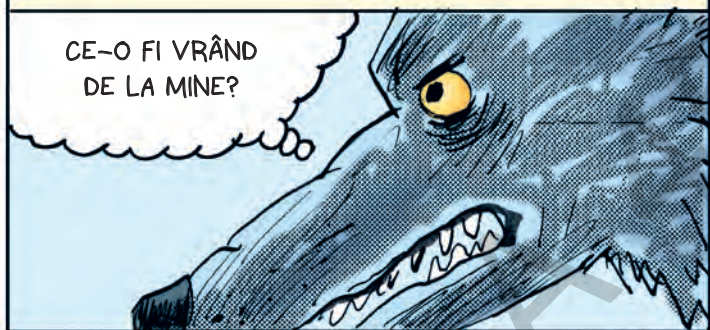

BĂIATUL acesta îl contrariază.

Nu îl neliniștește (LUPUL nu se teme de nimic), ci îl contrariază.

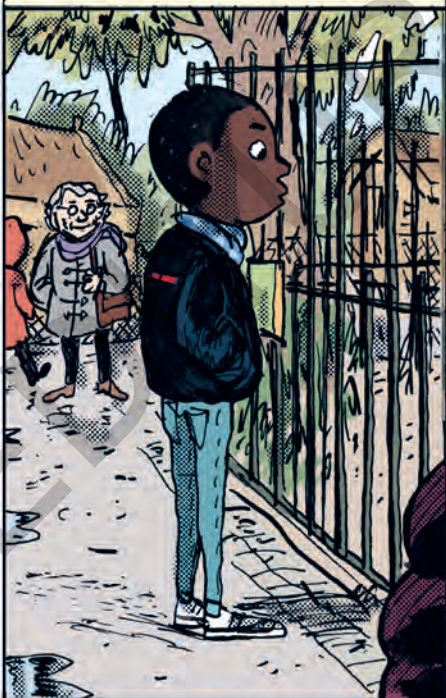
CE-O FI VRÂND
DE LA MINE?

Ceilalți copii aleargă, sar, strigă, plâng, scot limba la LUP și-și ascund capul în fusta mamei. BĂIATUL acela, nu.

Rămâne în picioare
nemșcat, tăcut.

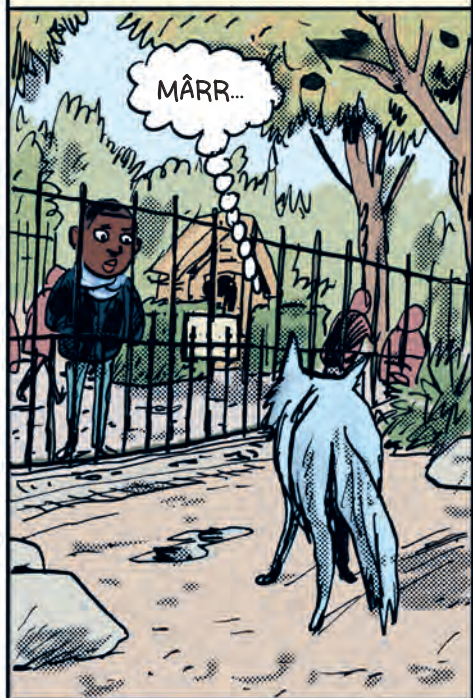

Îl se mișcă doar ochii.
Ei urmăresc mersul încolo
și înapoi al LUPULUI
de-a lungul zăbrelelor.

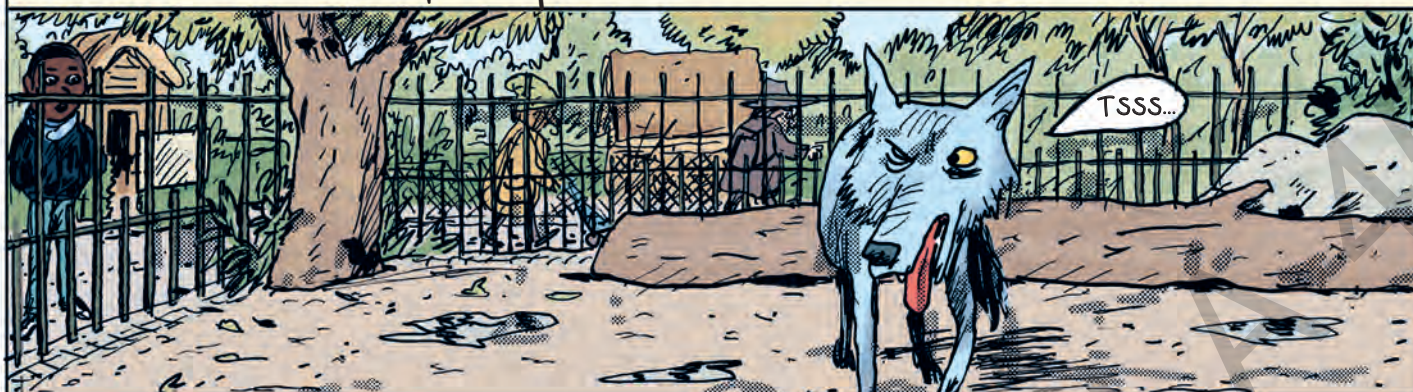
N-O FI VĂZUT
NICIODATĂ UN LUP?
SAU CE?

Ei, LUPUL, nu-l vede pe BĂIAT
decât o singură dată, la dus.

Pentru că el, LUPUL, are doar un singur ochi. Pe celălalt l-a pierdut în urmă cu zece ani, chiar în ziua când a fost capturat.

Așa că, la dus (dacă putem numi asta dus), LUPUL vede toată grădina zoologică.

La întors (dacă putem numi asta întors), vede doar interiorul cuștii lui.

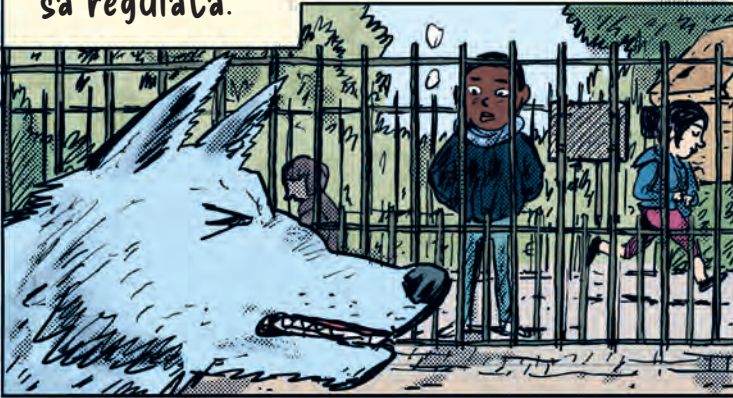
Al cuștii lui pustii, căci LUPOAICA a murit săptămâna trecută.

Al cuștii lui triste, cu o singură stâncă cenușie și un copac uscat.

Apoi LUPUL se întoarce și îl vede iar pe BĂIATUL acela, cu respirația sa regulată.

„Va obosi înaintea mea”, își spune LUPUL în gând.

AM MAI MULTĂ RĂBDARE
DECÂT EL.

DOAR EU
SUNT LUPUL!

2

Dar a doua zi, primul lucru pe care îl vede LUPUL este BĂIATUL acela, exact în același loc.

Și LUPUL a fost cât pe ce să tresară.

Dar s-a stăpânit și a început să se plimbe iarăși prin cușcă, ca și cum nu s-ar fi sinchisit de nimic.

LUPUL ALBASTRU umblă ca și cum n-ar avea de gând să se oprească niciodată.

Ca și cum ar fi în drum spre casa lui. Din ALASKA.

„LUP DE ALASKA”. Așa scrie pe plăcuța de fier de pe grățiile cuștii.

Ochii BĂIATULUI fac la rândul lor o mișcare lentă, ca și cum ar urmări un meci de tenis filmat cu încetinitorul.

LUPUL e supărat pe el însuși pentru că și-a pus atâtea întrebări în legătură cu BĂIATUL acela.

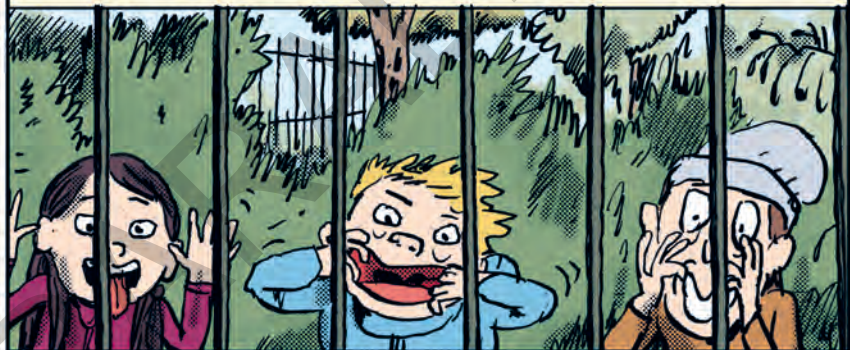
Jurase că n-avea să le arate niciodată vreun interes oamenilor.

Și, de zece ani, își ține făgăduiala: niciun gând pentru oameni, nicio privire, nimic.

Nici pentru copiii care fac pe clownii în fața cuștii lui, nici pentru îngrijitorul care îi aruncă de la distanță bucata de carne.

Nici pentru artiștii care vin să-l deseneze în zilele de duminică.

Nici pentru mămicile stupide, care îl arată micuților lor piuind.

Nimic, absolut nimic.

NICI CEL MAI BUN DINTRE OAMENI NU PREȚUIEȘTE NIMIC.

Așa spunea totdeauna măicuța FLACĂRĂ NEAGRĂ, mama LUPULUI.

Până săptămâna trecută,
LUPUL se oprea câteodată
din mers.

Și el, și LUPOAICA se așezau
în fața vizitatorilor. Și era
ca și cum nu i-ar fi văzut!

LUPUL și LUPOAICA
priveau drept înainte.
Privirea lor trecea
printrine.

Și apoi LUPOAICA a murit.

Era cenușie cu alb, ca potârnichea zăpezilor.

De atunci, LUPUL nu s-a
mai oprit.

El umblă neconținut, de
dimineața până seara, și bucata
lui de carne îngheață pe jos
lângă el.

Și a încetat să se mai
gândească la BĂIATUL acela.

CU ATÂT
MAI RĂU
PENTRU EL.

A doua zi, BĂIATUL era din nou acolo.

Și în zilele ce au urmat.

Astfel că LUPUL este silit să se gândească iarăși la el.

CE-O FI VRÂND DE LA MINE?

N-O FI AVÂND DE FĂCUT NIMIC TOATĂ ZIUA?

NU MERGE LA ȘCOALĂ?

N-ARE PRIETENI?

N-ARE PĂRINȚI?

O multime de întrebări care îl fac să pășească mai încet.

DE NECREZUT!

În sfârșit, în ziua următoare, la zoo o să fie închis. E ziua din lună în care animalelor li se dau îngrijiri și sunt curățate cuștile.

ÎN ZIUA ACEEA NU E NICIUN VIZITATOR.

O SĂ SCAP DE EL.

Ba cătuși de puțin.

A doua zi, la fel ca în toate celelalte zile, BĂIATUL este acolo.

AH, NU!

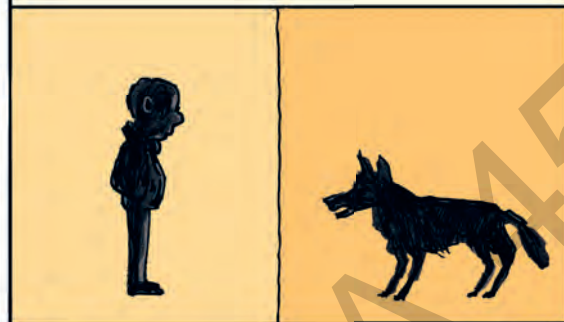

Ba da!

Acum LUPUL se simte foarte obosit.
Ai crede că privirea acelu BĂIAT cântărește o tonă.

Și se oprește din mers.

Se așază în fața BĂIATULUI.

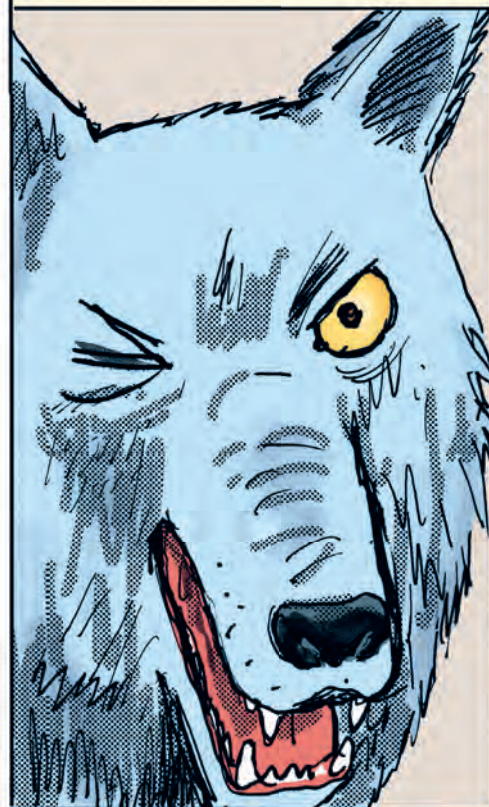
Și asta durează ceva.

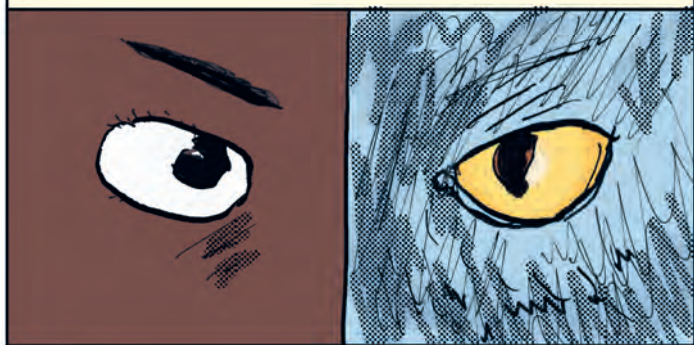
Dar ceva îl scoate
din sărite pe LUP.
Un amănunt stupid.

El are doar un singur ochi,
iar BĂIATUL are doi.

Prin urmare, nu știe în care dintre ochii BĂIATULUI să-și atentească privirea.

Ezită. Singurul său ochi fuge dintr-o parte în cealaltă: dreapta-stânga, stânga-dreapta.

LUPUL nu se simte în largul lui. Și, în curând, în cicatricea lăsată de ochiul pierdut apare numai decît o lacrimă.

Atunci BĂIATUL face un lucru ciudat. Care îl liniștește pe LUP, care îl face să devină încrezător.

Și iată-i privindu-se acum ochi în ochi, în grădina zoologică tăcută și pustie și cu tot timpul la dispoziția lor.

